

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ပန်းဝေ့ငုံနတ်သမီး

အာချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း (၁)

မြပုန်းညက်...

ပုပ္ပားရွာသူလေးပီပီ မယ်ဝဏ္ဏတို့ ရဲ့ တိုင်းဌာနေသူလေးပီပီ ဝင်းဝါ စိုပြည်သောအသား၊ ရှည်လျား ကော့ ညွတ်သော မျက်တောင်က မျက်နှာကျလှလှလေးနှင့် မျက်လုံးရွဲ့ရွဲ့လက်လက်ကို ဖုံးထားပါ၏။

ရွှေရေးပန်းဆက်သာ နေရပါက တော်ဝင်အောင်လှမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ယခုတော့ ပုပ္ပားနေပူပူ၊ နွေပူပူ အောက်မှာ ပြေးကာလွှားကာ ဝမ်းရေး ကို ရှာဖွေနေရပါသည် ။

ပုပ္ပားတစ်ရွာလုံး ပုပ္ပားတောင်နှင့် ပင် လုပ်ကိုင်ရှာဖွေ စားသောက် နေရတာပီပီ မြပုန်းညက်တို့ မိသားစု ဟာလည်း ပုပ္ပားတောင်ကို အမှီပြု ပြီး နေရပါ၏။

အမေက မုန့်ဟင်းခါးရောင်း၊ မြပုန်းညက်က ခေတ်သစ်မယ်ဝဏ္ဏ လေးပေါ့။ စကားဝါပန်းသည် ၊ လက် တစ်ဖက်က ပန်းစကားကုံး ကိုင် ထားပြီး လက်တစ်ဖက်ကတော့ ငှက်ပျောကြော်၊ ပူးသီးကြော်၊ ပဲကြော်၊ ပုစွန် ကြော်၊ ကြက်သွန်ကြော်တွေ ထည့်ထားသည့် အကြော်စုံခြင်းကြီးနှင့် ။

တစ်နေ့ကုန်တော့လည်း ထောင့်ငါးရာ နှစ်ထောင်တော့ ကျန်ခဲ့တာ ပါပဲ။ အိမ်မှာ အမေနှင့် မောင်နှမသုံး ယောက်၊ မိသားစု လေးယောက်ရဲ့

ဝမ်းသမုဒ္ဒရာလေးထွာကို ဖြည့်တင်းဖို့ အတွက် အမေနှင့် မြပုန်းညက်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဝင်ငွေက တစ်နေ့ကို သုံးထောင်ပတ်ဝန်းကျင်။

အင်း... ဈေးရောင်းမကောင်းတဲ့ နေ့တွေမှာ တော့ သားအမိနှစ်ယောက်ပေါင်းမှ အမြတ်ငွေက တစ်ထောင်၊ နှစ်ထောင်။ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရတာ မလွယ်။ ပုပ္ပားတစ်တောင်လုံးမှာ ပန်းသည် ၊ ဈေးသည် ၊ မုန့်သည် တွေဆိုတာ ခါချင်အုံကို တုတ်နဲ့ ထိုးထားသလို။

မြပုန်းညက်ရဲ့ အသွင်က သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားထူထူ၊ ရှပ်အင်္ကျီလက်ခေါက်ထားပြီး လုံချည်တိုတို၊ ဘဝသမားမို့ ရှိတဲ့ အလှလေးတွေ ပျောက်လုလု။ မြပုန်းညက်ကလည်း ဒီလိုအဆင်မျိုးပဲ ကြိုက်ပါသည် ။ မရှိဆင်းရဲသည့် ဘဝမှာ ကိုယ့်အလှကို ဗန်းပြထားလျှင် တကယ့်ကို အန္တရာယ်ပေါ့။

ဒီတော့ ရွက်ပုန်းသီးလေးလို မြုပ်နေလေ၊ ကောင်းလေ။ ရှပ်အင်္ကျီပွပွကြီးနှင့် ချည်လုံချည် ဗိုသီဗတ်သီ က သူမရဲ့ အလှတွေကို ကောင်းကောင်း ဖုံးဖိထားလိမ့်မည်။

"ဘုရားဖူးကားတွေ လာပြီဟေ့"

တပ်လှန့်နှိုးဆော်သံနှင့် အတူ မြပုန်းညက်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု ကိုယ့်ရောင်းစရာပစ္စည်းများကို ကိုင်ရင်း အသင့်ပြင်လိုက်ကြပြန်သည် ။ ဘုရားဖူးကားကြီးတွေ လေးငါးစီး ဝေါခနဲ ဆိုက်လာသဖြင့် ဘုရားဖူးတွေ အယောက်သုံးလေးရာလောက် ပြိုကျလာခဲ့လျှင် သူမတို့ အနားသို့ ကပ်လျှောက်လိုက်ပြီး ဈေးရောင်းကြသည် ။

"စကားဝါပန်းလေးတွေ မွေးတယ်နော်၊ တစ်ပွင့်မှ တစ်ဆယ်တည်း။ တစ်ရာဖိုးယူရင် (၁၂) ပွင့်ရမယ် နော်"

"အကြော်စုံပူပူလေးရမယ်၊ ငှက်ပျော်ကြော်၊ ဗူးသီးကြော်၊ ပဲကြော်၊ ဗယာကြော်... အချဉ်ရည်လေးနဲ့ ရမယ်"

"ရေခဲချောင်း၊ သံပုရာပေါင်း၊ နာနတ်ပေါင်းတွေ ရမယ်"

ဈေးသည် ပေါင်းစုံရဲ့ သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာအတွက် ကြိုးစားကူးခတ်နေကြသံတွေ။

မြပုန်းညက်ရဲ့ သနရှုပ်ရပ်လေးကြောင့် ဈေးရောင်းရတာတော့ အဆင်ပြေပါသည် ။ မျက်နှာချိုချိုလေး နှင့် ချစ်စရာကောင်းမလေးမို့ ပန်းရော အကြော်တွေပါအနည်းနှင့် အများ တော့ ရောင်းရပါသည် ။

သည် စဉ် မောင်လေးဝေဟင်၏ အသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် မြပုန်းညက် အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်မိ လိုက်၏။

"ပုပ္ပားရောက် အမှတ်တရ အင်္ကျီတွေ... တစ်ထည်မှ ထောင့်ငါးရာ"

"ဟင် ... ဝေဟင်၊ နင်ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ"

နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ပေမယ့် အလှူအယက် ဈေးရောင်းရင်း ကလေးတွေ တောင်ပေါ်က ချော်ကျ မှာ ရန်ဖြစ်ကြမှာ စိုးသဖြင့် မြပုန်းညက် သူ့မောင်လေးကို ဈေးမရောင်းခိုင်းခဲ့ပါ။ အသက် (၁၂) နှစ် အရွယ်မို့ မခိုင်းရက်လို့ ၊ စိတ်မချလို့ ပါ။ အမေနှင့် သူမတို့ နှစ်ယောက် အလုပ်လုပ်တာနှင့် ပင် စားလောက်နေသည် မဟုတ် ပါလား။

ဝေဟင်ကလည်း နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မို့ တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ဝင်ငွေရအောင် ဈေးရောင်းချင် သည် ။ အမေနှင့် မမရှာတာက စားဖို့ ရလျှင် သူ ရှာသည့် ငွေကို ကျောင်းစရိတ်မှာ သုံးလို့ ရသည် ပေါ့။ သို့သော် မမ က သူ ပင်ပန်းမှာ ကို မကြည့်ရက်။ သည် တော့ သူ ဈေးရောင်းတာ မြင်လျှင် စိတ်ဆိုး၏။ ဒေါသထွက်၏။

ယခုလည်း မမနှင့် တိုးနေတာကြောင့် ဝေဟင် လူအုပ်ထဲမှာ တိုးဝှေ့ ခြေရာဖျောက်ရင်း ပြေးတော့သည်။ ဒီနေရာမှာ အစ်မနှင့် တိုးတော့ ဟို နေရာရွေ့ ရောင်းမှာ ပေါ့။

အထည်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မှာ အင်္ကျီတွေကို ကော်မရှင်စားနှင့် ရောင်း ပေးရသည့် အလုပ်မို့ သူ့အလုပ်ဟာ အရင်းမစိုက် လှေထိုးလိုက်ဆိုသလို ပါပဲ။ တစ်ထည်ရောင်းရလျှင် ငွေသုံးရာပေးသည် မို့ တစ်နေ့ကို ငါးထည် ပဲ ရောင်းရဦးတော့ ဝင်ငွေ (၁၅၀၀)။

ဝေဟင်မှာ နောက် စိတ္တဇတစ်ခုက ရှင်ပြုချင်တာပါပဲ။ သူများ တွေ ကိုယ့်အရွယ် ရှင်ပြုနေကြပြီမို့ သူလည်း ရှင်ပြုချင်သည်။ ဒီတစ်နေ့ ဈေး ရောင်းလိုက်ရင်တော့ သူ ရှင်ပြုရတန်ကောင်းပါရဲ့ ။

အမေ နားလည်အောင် အမေ့ကို ကူပြောခိုင်းဦးမှ ပါပဲလေ။ ဒါ အစ် မစကားနားမထောင်ဘူးဆိုပေမယ့် ခိုးဆိုးပေတေနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

အမေကတော့ သူ့ရှင်းပြချက်ကို လက်ခံပါသည်။ ခက်နေတာက အ စ်မပါပဲ။ သူကရော အသက်ဘယ် လောက်ကြီးသေးလို့ လဲ။ (၁၆) နှစ် အရွယ်လေးနဲ့ မလိုက်အောင် မိသားစုတာဝန်တွေကို ထမ်းရွက်နေလိုက် တာ။

ဒီနေ့ အင်္ကျီကိုးထည် ရောင်းလိုက်ရသဖြင့် ဝေဟင်ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် အမေမုန့်ဟင်းခါးရောင်းနေသည့် ဆီ သို့ ခြေ မြေမကျ မြောက်ကြွ မြောက်ကြွဖြင့် ရောက်သွား၏။

"အမေ၊ သား ဒီနေ့ အင်္ကျီရောင်းရတာ ငွေ (၂၇၀၀) တောင် ရတယ်ဗျာ ၊ ရော့... အမေ့စုဘူးထဲ ထည့်။ ဪ... ဒါထက် အမေ၊ မမနဲ့ သား သွား တိုးသေးတယ်။ အမေ မမကို ရှင်းပြပေးပါဦး၊ သားက မဟုတ်တာ လုပ် နေ တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မမကို အစိုးရိမ်ကြီးလွန်းပါတယ်ဗျာ။ သားကိုများ

ခြောက်နှစ်သားလေးကျနေတာပဲ"

"ဪ... သားက စိတ်ဆတ်တော့ မင်းအစ်မက ရန်ဖြစ်မှာ တွေ လိမ့်ကျမှာ တွေ ပူတာပေါ့ကွယ်။ သူက သူပဲ ပင်ပန်းချင်ပင်ပန်းပါစေ၊ မင်းကို မခိုင်းရက်ဘူးလေ"

သားအမိနှစ်ယောက် ဆိုင်မှာ လူရှင်းနေသဖြင့် စကားအခြေအတင် ပြောနေကြစဉ် မြပုန်းညက် ရောက် ရှိလာသဖြင့် ဝေဟင့်မှာ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားရ၏။ အမေ့ထက် အစ်မက လက်သံပြောင်သည် လေ။ မြပုန်းညက် လည်း အကြော်တွေပန်းတွေ ကုန်လာပါ၏။ အချိန်ကလည်း ညနေစောင်းပြီလေ။

"ဝေဟင်၊ နင်တော့ နေဦး။ အိမ်ကျမှ သမမယ်"

"အစ်မရယ်၊ စိတ်လျော့... စိတ်လျော့၊ ကျွန်တော်က မကောင်းတာ လုပ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲဗျ၊ မအေနဲ့ အစ်မကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက အသက်ရှူပေါက်ရအောင် ကူညီနေတာပဲ"

"မရှူဘူးဟေ့... မရှူဘူး၊ နင်ဖောက်ပေးတဲ့ အပေါက်က အသက်မရှူရလို့ သေချင်လည်း သေ။ ဟိုတစ် ပတ်က ဈေးသည် လေးနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ရင်း လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျတာ နင် မကြားဘူးလား"

"ဪ... အစ်မရာ၊ ဒီကောင်တွေက ဈေးရောင်းလို့ ရန်ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ နမော်နမဲ့မို့ ပြုတ်ကျ တာပါဗျ။ စိတ်ချ၊ အစ်မကို ကျွန်တော် ကတိပေးတယ်။ ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူးလို့ ။ ဒီတစ်နေ့တော့ ရောင်းပါရစေ အစ်မရာ။ အမေ... ပြောပါဦးဗျ၊ ဆရာမကြီးကို"

"အောင်မယ်... နင့်ကများ ငါ့ကို မခန့်လေးစားနဲ့ "

မြပုန်းညက် ဝေဟင့်ကို ထိပ်ခေါက်ဖို့ လုပ်လိုက်လျှင် ဝေဟင် အမေ့

ဈေးဆိုင်ကို ပတ်ပြီး အော်ပြေးလေ ၏။ အနီးအနားမှ ဆိုင်နီးချင်းတွေမှာ လည်း သူတို့ မောင်နှမတွေကို ကြည့်ပြီး ရယ်မောလို့ ။ ဒေါ်မြဝေ မနေ သာ တော့ချေ။

"ကဲ... တော်ပြီ၊ ငါလည်း ဈေးသိမ်းတော့မယ်။ ဟင်းရည်နဲ့ မုန့်ဖတ် ကျန်တာ ညစာစားလိုက်ကြစို့။ အိမ်မှာ မီးငယ်လေး တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေရှာရော့မယ်။ ပြန်ကြရအောင်"

သားအမိသုံးယောက် လက်တွန်းလှည်းဖြင့် ပစ္စည်းပစ္စယများကို သယ်ကာ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည် ။

သူမတို့ အိမ်ကလေးရှေ့မှာ တော့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ကစားနေသည့် မြသရဖီလေးကို တွေ့ရသည် ။ ငါးနှစ်သမီးမို့ ပါးစုံလေးဖောင်းဖောင်းနှင့် ဆံပင်နီနီနုနုလေးများက သူကလေးကို အရုပ်လေးတစ်ရုပ်လို ချောမွေ့ လှပစေသည် ။ တကယ့် ကလေးချောလေး။

"ဟော... မေမေ ပြန် လာပြီ၊ မမကြီး ပြန် လာပြီ၊ ကိုကို ပြန် လာပြီ"

လက်ခုပ်လေးတီးရင်း သူတို့ ဆီ ပြေးလာတော့၊ မြပုန်းညက် ညီမလေးကို အားပါးတရ ပွေ့ချီပြီး ပါး ဖောင်းဖောင်းလေးကို မွှေးပစ်လိုက်သည် ။

"အား... ရင်ထဲကို အေးသွားတာပဲ သမီးလေးရယ်"

ညီမလေးပေမယ့် အငယ်ဆုံးလေးမို့ အစ်မနှင့် အစ်ကိုက တအားချစ်ကြသည် ။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးဟာ အလိမ္မာတုံးလေးပါ။ သူများကလေးတွေလို မဆိုပါ။

"မီးမီး ထမင်းဆာနေတာ၊ မေမေ မုန့်ပိုလာသေးလား"

"ပိုတယ် သမီးလေး၊ ခုပဲ ကျွေးမှာ ။ ပုန်းညက် ညီမလေးကို အောက်

ချထား။ မုန့်အရင်ကျွေးလိုက်ပါ ကွယ်"

ကလေးကို အောက်ချပေးပြီးမှ သားအမိတွေ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ကြ၏ ။ နောက် မြသရဖီလေးကို မုန့်ပြင် ကျွေးလိုက်သည် ။ သမီးလေးဟာ မုန့် ဟင်းခါးသည် သမီးပီပီ မုန့်ဟင်းခါးကို အလွန်ကြိုက်ပါသည် ။ သားအမိ လေးယောက် ကျန်နေသည့် မုန့်လေးကို ခွဲဝေထည့်ပြီး မနက်က ကျန်သည့် ထမင်းကြမ်းခဲလေးကိုလည်း ခွဲဝေ ထည့်၏။

ပြီးမှ ဟင်းရည်ဆမ်းကာ စားလိုက်ကြသည် ။ ဒါ သူမတို့ ရဲ့ ညနေ စာပေါ့လေ။

အခန်း (၂)

နေရာသီ နေဘယ်လောက်ပူပူ၊ ကန္တာရထဲက အိုအစစ်လေးလို ပု
ပ္ပားတောင်ကြီးကို လှမ်းပြီးဖူးမျှော် လိုက်ရသည် နှင့် ဘုရားဖူးတွေအား
လုံး အမောပြေသွားတာပင်။ ပုပ္ပားတောင်ကြီး ဘယ်လောက်ပင် မတ်မ
တ်၊ ခွန်အားအပြည့်နှင့် တက်ပစ်လိုက်မည်။

အင်း... ဒီပုပ္ပားတောင်ကမှ တကယ့် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး၊ ကိုယ်ကြိုး
စားပြီး တက်ရမည့် နေရာ။ ဒေါ်မေသူ ကျန်သည့် ဘုရားစေတီများ နှင့်
နှိုင်းယှဉ်ပြီး ကြည့်မိတာပါ။ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီမြတ်၊ နောက် စစ်ကိုင်း
တောင်၊ မန္တလေးတောင်ပေါ်ရှိ ဘုရားစေတီများကတော့ ကားနှင့် တက်
လို့ ရသေးသည် ။ ဒီပုပ္ပားတောင် ကလပ်ကတော့ ဘယ်လိုမှ ဓာတ်လှေ
ကားတွေ ကားတွေနှင့် သွားလို့ မဖြစ်သည့် နေရာ။

ဒေါ်မေသူတို့ မှာ မိသားစုသုံးယောက် လာခဲ့ကြပေမယ့် သားဖြစ်သူ
သူရိန်ဘုန်းဆက်ကတော့ လူငယ်ပီပီ ရှေ့မှ တလွှားလွှားနှင့် သွားချေပြီ။
ကင်မရာတစ်ဖက် ဟန်းဖုန်းတစ်ခုနှင့် ။ ရှုခင်းလှသမျှ ဆန်းသမျှ ရိုက်
ရင်း ရှေ့ က သွားချေပြီ။

"ဟဲ့... သား၊ မေမေတို့ ကို စောင့်ဦးလေ"

"ဟာ... မေမေကလည်း ၊ မေမေမှာ အားကိုးအားထားကြီး တစ်
ယောက်လုံး ပါနေသားပဲ။ ဖေဖေရေ၊ ကြည့်ရှုပြီး သား မေမေကို ခေါ်ခဲ့

ပေတော့"

မိဘနှစ်ပါးကို မျက်စိမှိတ်ပြပြီး နောက်သို့ လှည့်မကြည့်တော့သည့် သားကို ဒေါ်မေသူ မကျေမနပ်နှင့် ပွစိစိ ရေရွတ်တော့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးသူရက သားကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်ရင်း ခွင့်လွှတ်စကား ဆို၏။

"သွားပါစေ မေသူရာ၊ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ဘုရားဖူးသွားရင်း တွေ့ကြ တာ မဟုတ်လား၊ သားလည်း ဖူးစာရှင်လေးဘာလေး တွေ့ရင်တွေ့မှာ ပေါ့"

"ကိုဟာလေ၊ ပေါက်ကရတော်တော်ပြော။ သားက ခုမှ အသက်နှစ်ဆယ်တောင် မပြည့်သေးဘူး"

"မပြည့်ပေမယ့် အရွယ်ရောက်နေပါပြီကွာ၊ မင်းသားကို ကြည့်လိုက်စမ်း"

ဦးသူရပြောတော့ ဒေါ်မေသူ ကိုယ့်သားကိုယ် ယခုမှ မြင်ရသလို လှမ်းကြည့်မိ၏။ ဟုတ်ပါရဲ့ ။ ခြောက် ပေလောက်ရှိမည့် အရပ်မှာ ဗလတွေ ဘာတွေနှင့် မို့ တော်တော်ကြည့်ကောင်းနေရသည့် ကြားထဲ မျက်နှာကလည်း မအေးထံမှ အချောအလှတွေ ယူထားလေတော့ ကောင်မလေးများ ရဲ့ အကြိုက် ကိုရိုးယားမင်းသား တစ်ယောက် လို ချောမွေ့သန့်စင်နေပါ၏။

ဝတ်ထားတာကလည်း ခေတ်နှင့် အညီ။ မင်းသားတစ်ယောက် ကြော်ငြာရိုက်နေသလို။ စတိုင်ဘောင်း ဘီ မီးခိုးရင့်နှင့် တန်ဖိုးကြီး စပို့ရှပ်အဖြူက သားရုပ်သွင်ကို ရှင်းသန့်ဝင်းပနေစေပါ၏။

"သွားပါစေ မေရယ်၊ မေသူ ကိုယ့်ကိုအားကိုး။ ကို တွဲခေါ်မှာ ပေါ့။ မေသူ မောရင် ကို ထမ်းခေါ်မှာ ပေါ့"

"အမယ်... အမယ်၊ ကို့ပုံစံနဲ့ မေသူ့ကို ထမ်းဖို့ မပြောနဲ့ ၊ တွဲခေါ်နိုင်ရင်တောင် ကံကောင်း... ဟင်း"

"အေးကွ၊ တဖြည်းဖြည်း မေသူက ၀ လာပြီး၊ ကိုယ်က အင်တာနေရှင်နယ်ဘော်ဒီလေးနဲ့ ။ လိုက်တောင် မလိုက်ဖက်ဘူး၊ မေ့ကို ထားခဲ့ပြီး ကိုယ် ငယ်ငယ်တုန်းကလို သဲလိုက်ကဲလိုက်ဦးမှ နဲ့ တူတယ်"

ဦးသူရ၊ ဒေါ်မေသူ့ကို စနေလျှင် ဒေါ်မေသူက လမ်းကို ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ရင်း စကားပြန်မပေး တော့ချေ။ ဒေါ်မေသူ စိတ်ကောက်သွားပြီ မို့ အမြန်တက်နေလျှင် ဦးသူရ တဟားဟား ရယ်ရင်း နောက်မှ မိအောင် လိုက်ရသည် ။

"တို့ မေသူလေးက အလန်းကြီး ရှိပါသေးတယ်။ ကိုယ်သာ အဘိုးကြီး ဖြစ်နေတာ"

"ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိလည်း ပြီးရော"

ဤကဲ့သို့ မိဘနှစ်ပါး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ငယ်မူပြန်ရင်း တောင်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း တက်နေကြစဉ် သူရိန်ဘုန်းဆက်ကတော့ ဦးထုပ်နှင့် မျက်မှန်နှင့် အလန်းစား ကိုယ့်ရုပ်ကို ကောင်မလေးတစ်သိုက် ဝိုင်းရှိုးနေသဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်နေရပါ၏။

ခုခေတ်ကောင်မလေးတွေများ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိကို မရှိဘူး။ ပုံစံကြည့်ရတာ ဒီကောင်မလေးတွေ ဟာလည်း ရန်ကုန်ဘက်မှ လာသည့် ဘုရားဖူးအုပ်စုပဲ ဖြစ်ရမည်။ တကယ့်ကို အပျံစား အလန်းစားတွေ၊ ခေတ် လွန်ဒီဇိုင်းတွေ။ သူတို့ တွေကပဲ ယောက်ျားလေးချောချောကို ဖက်တော့ ပွေ့တော့မတတ် နောက်နေလိုက်ကြ တာ။

"ဟာ... ဦးလေးကြီးက ချောလှချည်လား။ နိုင်ငံမှားရောက်လာတာ

ထင်တယ်နော်"

"ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုပုံ ကြည့်ရတာ ဂူရွန်ပျိုလိုလို စပိုင်လိုလို"

"မဟုတ်ဘူး ... ဟိုတလောက မြန်မာပြည်လာတဲ့ မင်းသား မပြန်သေးတာ ဖြစ်ရမယ်"

"ဦးလေးကြီး... မီးတို့ နဲ့ တွဲပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်တယ်၊ အမှတ်တရလေ၊ ပုပ္ပားတောင်ကြီးကို တစ်သက် မမေ့အောင်ပေါ့"

"ဆောရီးပါဗျာ၊ ကျွန်တော် အရေးကြီးလို့ ပါ"

မချောလေးယောက်ကို လက်မြှောက်ဆလံပြရင်း ပုပ္ပားတောင်ကလပ်သို့ တက်သည့် သံလှေကားတွေ မှာ သူ အပြေးတက်သွားလျှင် အပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာသည့် ချာတိတ်မလေးတစ်ယောက်နှင့် သွားတိုးမိလေ၏။

"အား..."

ရုတ်တရက်မို့ သူရိန်ဘုန်းဆက် ပက်ခနဲ ယိမ်းယိုင်သွားလျှင် ကောင်မလေးကပင် လျင်မြန်စွာ ဆွဲ ထားဖော်ရလေ၏။ အဲ...သူကလေးရဲ့ စကားကိုးကလေးကတော့ လွင့်စင်ကျသွားလေသည်။

"ဆော... ဆောရီး ချာတိတ်ရယ်... ကိုယ် အလောတကြီး ပြေးတက်မိသွားတယ်"

"ရ... ရပါတယ်ရှင်"

သူ့စကားဝါပန်းလေးများကို တစ်ပွင့်ချင်း လိုက်ကောက်နေသည့် ကောင်မလေးကို သူရိန်ဘုန်းဆက် မှ င်သက်မိစွာ ကြည့်နေမိ၏။ ပန်းသည် မလေးပါလား။ သူ့ပန်းလောက်ရှိသည့် အရပ်နှင့် လှပသည့် ချာတိ

တံ မလေးတစ်ယောက်။ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားနှင့် ပင် လှပသည့် မျက်
လုံးမျက်တောင် နှာတံလေးတွေက အဆင် ပြေပြေ။ ဆေးသားမတင်သ
ည့် နှုတ်ခမ်းလေးက ပုံဆန်းလေး။ ဆံပင်ကလည်း ခါးကျော်လို့ ဖြာဖြာ
ဝေဝေ။

ခေတ်သစ်မယ်ဝဏ္ဏလေးလား။ သူ့ကို ရန်လည်း မတွေ့၊ ဘာမှ
လည်း မပြော၊ မော့ပင်မကြည့်သည့် သူ ဆင်းရဲမလေးကို သူရိန်ဘုန်းဆ
က် စိတ်ဝင်စားသွားသည် ။ သူက ပန်းချီဆရာတစ်ပိုင်းမို့ ကောင်မလေး
ပန်း ကောက်နေသည့် ပုံလေးကို ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ဓာတ်ပုံတဖျပ်ဖျပ်
ရိုက်လိုက်မိသည် ။ ကောင်မလေးက သတိ ထားမိပုံပင် မပေါ်။

ပန်းတွေက ပြုတ်ကျထားသည် မို့ အရင်လို မလှတော့။ ကောင်မ
လေး ဒီပန်းတွေ ရောင်းရပါဦး မလား။ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် သူရိန်ဘုန်းဆက်
ကောင်မလေးကို တားလိုက်သည် ။

"ချာတိတ်... နေပါဦး၊ အဲဒီပန်းတွေ ကိုယ်ဝယ်ပါ့မယ်။ ကိုယ့်ကို ရော
င်းပါ"

"ဪ... ရပါတယ်ရှင်၊ နေပါ"

သူမကို တိုက်မိလို့ အလျော်ပေးသည့် အနေဖြင့် ဝယ်မယ်ထင်လို့ ပေ
လား မသိ။ သူမလေးက အတင်းပင် အောက်သို့ဆင်းပြေးမည့် ဟန်ပြင်
နေလျှင် သူရိန်ဘုန်းဆက် မနေသောတော့ပါ။ ယခုလို ဖျတ်ခနဲ တွေ့
လိုက်ရပြီး ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားမှာ ကို သူ မလိုလား။ သည် ငှက်က
လေးက အမွှေးအတောင် လှပသည် မို့ သည့် ထက်ပိုပြီး မှတ်မှတ်ရရ ရှိ
ချင်တာ အမှန်။

"ဟေ့... နေဦး ချာတိတ်၊ ကိုယ် တကယ်ပန်းတွေလိုချင်လို့ ပါ။ ဒီနား
လေးမှာ အမောဖြေရင်း ကိုယ့်ကို ပန်းတွေ သိပေးနော်"

"ရှင်"

တကယ်တော့ မြပုန်းညက်တို့ မှာ အပ်ချည်လုံးနှင့် အပ်လည်း ပါတာ ပါပဲ။ တချို့ ပန်းဝယ်သူက ပန်း လေးတွေကို သီပြီး ကားမှာ ချိတ်ချင် ပန်ဆင်ချင်ကြသည် လေ။

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်"

သူကလေးက ပန်းပွင့်လေးတွေကို အပ်ချည်ကြိုးနှင့် သီပေးလေ တော့ သူက သူမအနားမှာ ထိုင်လိုက် သည် ။ ရုပ်အင်္ကျီပွပွလေးနှင့် ချည် လှံချည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပေမယ့် ကြည်စင်သည့် အသားအရေက သူမ ၏ ဘဝ ပေး ကုသိုလ်။

သူဌေးသမီးလေးတွေလို ဝင်းဥ နုထွတ်မနေနိုင်ပေမယ့် လှပသည့် အသားအရေက ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင်။

"ရှေ့... ဒီမှာ ကိုယ့်လိပ်စာကတ်၊ ဖုန်းနံပါတ်တွေလည်း ပါတယ်"

"ရှင်..."

ပန်းသည် မလေးတစ်ယောက်ကို လိပ်စာကတ်တွေ ဖုန်းနံပါတ်တွေ ပေးနေတော့ သူကလေးက အူ ကြောင်ကြောင် မော့ကြည့်၏။

"ချာတိတ်ကို မြင်မြင်ချင်း ခင်မိလို့ ပါ။ ဘဝက ရေစက်တွေ အထုံ တွေ ပါခဲ့တယ်ထင်တယ်။ ချာတိတ် နာမည်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာ နေ လဲ"

"ရှင်"

ဒီတစ်ခါလည်း သူမ ထိတ်လန့်သွားပြန်ပြီ။ သူရိန်ဘုန်းဆက် ပြုံးလို က်မိသည် ။

"ကိုယ်က ရန်ကုန်ကပါ။ ချာတိတ်ကို ဘာမှ မလုပ်နိုင် ဒုက္ခမပေးနိုင် ပါဘူး။ နာမည်နဲ့ နေရပ်မေးတာက မင်းကို ခင်တော့ ရင်ဘတ်ထဲမှာ မှတ်ထားလိုက်ချင်လို့ ပါ။ ပြီးတော့ မင်း ဓာတ်ပုံလေးတွေလည်း ပို့ပေးချင်တယ် လေ"

"ရှင်... ဓာတ်ပုံ"

"ဪ... စောစောက မင်း ပန်းကောက်နေတဲ့ ပုံလေးကို ကိုယ်ရိုက်လိုက်မိတယ်လေ။ အဲဒါ ပို့ပေးချင် လို့ ပါ"

သူက ဒီလောက်ထိ ရှင်းပြနေတော့ မြပုန်းညက် အားနာသွားသည် ။ ရပ်ဝေးမှာ နေတဲ့ အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်ကို နာမည်ပြောပြတာ အန္တရာယ်တော့ မရှိလောက်ပါဘူးလေ။

"ကျွန်မ နာမည် မြပုန်းညက်ပါ။ ပုပ္ဖားရွာမှာ ပဲ နေတယ်"

"မြပုန်းညက်... နာမည်က လန်းလှချည်လား"

သူက မြပုန်းညက်ကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်နေလျှင် သူမ မနေတတ်တော့ချေ။ ပန်းတွေကိုသာ တစ်ပွင့်ပြီး တစ်ပွင့် ငုံ့သီနေမိတော့သည် ။

သူရိန်ဘုန်းဆက် ရင်ထဲမှာ လည်း အံ့အံ့ဩဩပါ။ ငါ တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရတစ်ယောက်ပါ။ မိန်းမချော လေးပေါင်းများစွာကို မြင်ဖူးခဲ့ပါတယ် ။ ဘယ်တုန်းကမှ ရင်မခုန်ခဲ့ဖူးတဲ့ ငါ့ရင်ဘတ်ကြီးက ခုမှ ဘာဖြစ်တာလဲ ။

လတ်ဆတ် ချိုမြသည့် ရင်ခုန်သံအစစ်က သူ့ရင်ကို တဒုန်းဒုန်း တီးခတ်လို့ ။ လောကကြီးကိုပင် မေ့ချင် ချင်။

"အားလုံး (၁၃၀၀) ဖိုး ကျပါတယ်ရှင်၊ တစ်ရာဖိုးကို ဆယ်ပွင့်နဲ့ အား

လုံး အပွင့်တစ်ရာသုံးဆယ်ကျော် ပါတယ်"

"ထောင့်ငါးရာဖိုးပေါ့ကွာ"

သူ တစ်ထောင်တန်နှစ်ရွက်ကို ပေးလိုက်တော့ ချာတိတ်က အကြွေ
တွေ ရေတွက်နေလေသည်။

"မအမ်းနဲ့ တော့၊ ယူထားလိုက်"

"မဟုတ်တာ၊ ကျွန်မ အတိအကျ ပြန်အမ်းမှာ ပါ။ ခဏနော်၊ ဟိုဆိုင်
မှာ အကြွေသွားဖျက်ဦးမယ်"

သူကလေးက ငှက်ကလေးလို ရုတ်ခနဲ ထပျံမည်ပြင်တော့ သူ အလ
န့်တကြား သူမ၏ လက်ဖျား လေးကို ဆွဲထားမိသည်။ အို... နူးညံ့လိုက်
တာ။ ဒါ နောင်တစ်နေ့မှာ ချမ်းသာမယ့် လက်မျိုး။

"နေပါတော့ဆို၊ ကိုယ့်ကို လိပ်စာအတိအကျပေးပါ မြပုန်းညက်၊ ပု
ပ္ပားရွာဆိုတာနဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ရောက် မှာ မဟုတ်ဘူး လေ။ မင်း အဲဒီလိပ်
စာနဲ့ စာတွေဘာတွေလည်း ထည့်ဖူးလာဖူးလို့ လား"

"ကျွန်မမှာ ရပ်ဝေးမိတ်ဆွေတွေ ဘာတွေ မရှိဖူးပါဘူး။ ဒီလိပ်စာနဲ့
ထည့်လို့ ဓာတ်ပုံထည့်လို့ ရမရ... မသိပါဘူးရှင်။ ကျွန်မ..."

သူမ၏ လက်ကလေးကို ရုန်းနေသည် မို့ သူရိန်ဘုန်းဆက် လွှတ်ပေး
လိုက်ရလျှင် ရင်ထဲမှာ ဘာတွေ ဟာနေမှန်း မသိ။ သူ ကလေးနဲ့ ဒီထက်
ပိုပြီး ရေရာ သိကျွမ်းချင်တယ်။

သူကလေး အမ်းသည့် အကြွေများကို ပြီးစလွယ် ယူလိုက်ရင်း သူရိန်
ကိုယ့်လက်မှ အဘွားပေးထား သည့် ပုလဲလက်စွပ်လေးကို ချွတ်ယူ
လိုက်သည်။

"စောစောက မင်း ကိုယ့်ကို ဆွဲလိုက်လို့ ကိုယ် သံလှေကားပေါ်က ပြုတ်မကျတာ။ ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ အနေ နဲ့ ဒီလက်စွပ်လေး လက်ခံပါကွယ်"

"ရှင်... ကြံကြံဖန်ဖန် အစ်ကိုရယ်၊ ဒီလိုပဲ အမှတ်တမဲ့ လန့်ဆွဲ ဆွဲလိုက်တာပါ။ ဘာမှ မကြီးမားပါဘူး။ အစ်ကို ပြုတ်ကျလည်း မသေပါဘူးရှင်။ မဟုတ်တာ"

ပန်းစကားကုံးလေးကိုဆွဲကာ သူကလေး အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်ခွာသွားလေတော့ သူရိန်ဘုန်းဆက် ရင်ထဲမှာ ဆွေးလျကျန်ခဲ့ရသည် ။ ပစ္စည်းလည်း မမက်၊ ငွေလည်း မမက်တဲ့ တကယ့်ဖြူစင်ရိုးသားသူလေးပဲ။

သူရပ်ကြည့်နေစဉ် ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ စုံတွဲ တက်လာတာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူ မေမေကို လှမ်းတွဲ ခေါ်ငင်လိုက်သည် ။ မေမေက သူ့ကို မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်ကြည့်လျက်...

"အလိုတော်... ဒါက ဘာစတိုင်းလဲ။ စောစောက အတက်တုန်းကတော့ သူ့အပြင် ပဲရွဲကြော်ဖြစ်တာ နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ လေဟု နံစီးတော့မယ့် ငှက်ကြီးဒုန်းစပ်ရပ်နဲ့ ။ အခုကျ မျောက်ငါးပိကိုင်းမိတဲ့ ရပ်နဲ့ "

"ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်သွားတာတုန်း သားရဲ့ ။ ဘာလဲ၊ ကင်မရာ တောင် အောက်ကျသွားလို့ လား။ ဟန်းဖုန်း ပဲ ပျောက်လို့ လား ပြောပါဦး"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဖေဖေရာ၊ ဒီလိုပဲ သွားရင်းလာရင်း သံဝေဂ ရစရာလေးရှိလို့ သား ဒီပုံဖြစ်သွားတာ ပါ။ ကဲ၊ ဆက်တက်ကြစို့၊ သားတောင်ကလပ်ပေါ် မရောက်သေးဘူး"

"သံဝေဂ ရတယ်ဆိုရင်လည်း သာဓုပါတော်၊ သာဓုပါ"

တောင်ထိပ်မှာ လေတဝှူးတဝှူး တိုက်ခတ်နေသည် မို့ ဆံပင်လေး တ

လွင့်လွင့်။ နေကာမျက်မှန်လှလှကြီး နှင့် မေမေမျက်နှာလှလှကို ကြည့်ရင်း ဖေဖေက သတိပေးစကားဆို၏။

"သာဓုခေါ်တာ ကြည့်ခေါ်နော် မိန်းမ။ မင်းသားက အသည်းကွဲနေတာလားမှ မသိတာ"

"အို... ကိုကလည်း မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းတော့ မေသူသား အသည်းမကွဲနိုင်လောက် ပါဘူး"

"မေသူ မသိပါဘူးကွာ၊ သားက ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ပုဂံရာဇဝင်ထဲက ကိုဗျတ္တလို မယ်ဝဏ္ဏလေးနဲ့ များ သွားတွေ့သလားမှ မသိတာ"

မိဘနှစ်ပါး ကြည်စယ်နောက်ပြောင်နေကြသည် ကို သွားဖြဲလေးနှင့် ငြိမ်ခံနေရင်း သူရိန်ဘုန်းဆက် မေမေတို့ နှင့် အတူ ပုပ္ပားတောင်ကလပ် ပေါ်သို့ လေးကန်စွာ တက်ခဲ့ရပါတော့လေသည် ။

မြပုန်းညက်တဲ့ လားကွယ်...
